

LIBRIS

We know
books

BARBARA TAYLOR BRADFORD

PREȚUL SUCCESULUI

Volumul II

Traducere:
SANDA ARONESCU ȘI IRINA NEGREA

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRADFORD, BARBARA TAYLOR

Prețul succesului / Barbara Taylor Bradford ; trad.:
Sanda Aronescu și Irina Negrea. - București : Orizonturi, 2021
2 vol.

ISBN 978-973-736-469-2

Vol. 2. - 2021. - ISBN 978-973-736-471-5

I. Aronescu, Sanda (trad.)

II. Negrea, Irina (trad.)

821.111

Corectură: CĂTĂLINA CĂLINESCU, EMILIA LEANCĂ
Copertă: TATIANA DANIELA POPESCU

A WOMAN OF SUBSTANCE

Copyright @ Barbara Taylor Bradford 1985

Toate drepturile acestei ediții aparțin **Editurii ORIZONTURI**

Editura ORIZONTURI – București

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

www.editura-orizonturi.ro

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

Tel.: 021 336 36 33

Partea a treia

Povârnișul 1905-1910

„Știu: umilința este
Amibiției la început o scară;
Acela care-o urcă nu privește
Decât spre ea...”

William Shakespeare, *Iuliu Cezar*
(trad. Tudor Vianu)

1

– Aici e *Rățoiul Jegos*, drăguț, spuse spoitorul, oprindu-și
calul și căruța pe Drumul Yorkului și arătând spre cârciumă cu
degetul lui butucănos și nu prea curat.

– Dar scrie *Lebăda Neagră*, exclamă Emma, citind numele
de pe firma care se legăna în bătaia vântului.

Pentru a întări denumirea scrisă, alături se afla imaginea
unui heleșteu alb pe care plutea pictura oarecum primitivă a
unei lebede de abanos cu gâtul arcuit atât de dizgrațios, încât
de-abia mai semăna cu imaginea reală a păsării elegante.

Nevasta spoitorului, o țigancă cu zuluși negri, smochinită și
tuciurie la față, chicoti gălăgios, văzând uimirea Emmei.

– Da, fetițo, așa zic ei la *Lebăda Neagră* în Leeds, *Rățoiul
Jegos*. Nu te-ai prins?

Chicoti din nou, arătându-și câțiva dinți din aur sclipitori
precum cerceii de aur din urechi, care îi atârnav sub basmaua în
carouri roșii și albe, legată în vârful părului brunet.

– Ba da, spuse Emma, cu un zâmbet amuzat.

Își strânse poșeta la piept și coborî cu grijă din căruță. Spo-
itorul îi dădu geamantanul mare din piele, pe care Edwin i-l

lăsase cu o zi înainte în cameră, cu cele cinci lire în el. Se uită în sus la spoitor și la țiganca lui, spunând pe un ton serios și foarte politicos:

– Vă mulțumesc foarte mult că m-ați adus de la Shipley până aici. Ați fost foarte amabili.

– Pentru puțin, fetițo, dar n-a fost niciun deranj, spuse spoitorul cu blândețe. Mă bucur că am putut fi de folos unei domnișoare așa drăguțe ca tine.

Scutură hăturile și căruța dărăpănată se urni din loc, în zdrăngănitul și bălăbănitul vesel al oalelor și tingirilor legate cu sfoară de margini, mișcându-se în ritmul șubred al roților vechi. Țiganca privi înapoi, strigând:

– Mult noroc la Leeds, frumoaso!

– Mulțumesc, îi răspunse Emma, făcând cu mâna spre căruța care se îndepărta.

Rămase o clipă afară, în fața cărciumii, apoi luă de jos geamantanul, inspiră adânc și, împingând, deschise ușile batante din lemn masiv, în partea de sus cu panouri din sticlă mată, gravată cu înflorituri de crini și lebede. Se trezi imediat într-un culoar îngust și sumbru, care mirosea puternic a bere trezită, a fum de țigară și puțin a gaz de la ajutajele de pe pereți. Aceștia erau acoperiți cu un tapet maro mohorât, care accentua și mai mult atmosfera respingătoare și deloc ademenitoare, foarte evidentă în ciuda ajutajelor de gaz care ardeau.

Emma se uită în jurul ei, curioasă. Pe unul dintre pereți era prinsă o notiță tipărită frumos, pe care scria cu litere de o șchioapă: *Femeile cu broboadă nu au voie aici!* Avertizarea nu prevestea parcă nimic bun. Peretele din față etala pictura dezgustătoare a unui taur dezlănțuit, într-o ramă aurită la fel de urâtă ca și tabloul. Emma se înfioră, spiritul ei critic revoltându-se în fața acestei hidoșenii. În față se găseau alte uși batante, și ele intercalate cu sticlă mată, iar Emma o luă repede înainte și trecu printre ele. Se afla acum la intrarea a ceea ce era, fără îndoială, barul principal. Era luminat strălucitor și părea cu

mult mai vesel, cu un tapet colorat și cu litografii, în sepia, iar într-un colț se zărea un pian. În bar nu se aflau decât doi bărbați care se sprijineau de peretele din spate, bând halbe de bere cu guler și sporovăind ca între prieteni. Privirea ascuțită a Emmei explora terenul, nescăpându-i nimic. Din barul principal se deschiudeau alte două încăperi. Firma care atârna deasupra arcadei prin care intrai într-una din ele o desemna ca Sală de Cabaret, în timp ce cealaltă era denumită Bodegă. În bodegă, Emma văzu un muncitor stând singur și aruncând cu săgețile la țintă, și doi bătrâni așezați la o masă, cufundați într-un joc de domino, cu pipele de lut strânse puternic între dinții pătați de nicotină, învăluiți cu totul în rotocoale de fum înăbușitor.

Emma își întoarse privirea spre barul propriu-zis. Câteva oglinzi mari atârnau pe peretele din spatele lui, fiecare dintre acestea ridicând în slăvi, cu litere aurii și negre, calitățile berii blonde Tetley și ale altor beri locale. Sticle nenumărate de băuturi alcoolice sclikeau pe acest fundal de oglinzi, iar sub ele se aflau butoiașe strașnice cu bere. Tejgheaua lungă de mahon scump era atât de lustruită, încât lucea întocmai ca oglinzile, iar exact deasupra barului din mahon se zărea un smoc de păr blond. Emma traversă liniștit încăperea, bocănind ușor cu cizmele pe dușumea. Cu coada ochiului îi zări pe cei doi bărbați uitându-se la ea, dar nu le dădu nicio atenție, privind neclintit drept înainte.

Când ajunse la bar, puse jos geamantanul, strângând bine poșeta în mâini. Capul blond se mișca de acolo-colo, sub bar. Emma își dresе glasul:

– Nu vă supărați, vă rog, spuse ea.

Capul blond se roti, scoțând la iveală un chip vesel, deschis și cumsecade. Era o față trandafirie și extrem de drăguță, cu obraji plini, gropițe și ochi căprui jucăuși și vioi sub sprâncenele blonde, frumoase.

– Da, iubito? spuse cucoana blondă, ridicându-se de pe vine încet și oarecum greoi, cu o cană de bere și un șervet în mâini.

Emma era cât pe ce să rămână cu gura căscată de mirare, fiindcă fața aceea cu gropițe, atât de nemaipomenit de drăguță și capul acela blond cu bucle sofisticate stăteau deasupra unui corp enorm de gras și uimitor de înalt. Acest trup incredibil era încorsetat într-o rochie galbenă de bumbac, cu decolteu pătrat și adânc și cu mâneci scurte și bufante. Îmbrăcămintea scotea puternic în evidență un piept gigantic, umeri lați și brațe lungi și dolofane, toate rozalbe și pufoase.

Cucoana se uita la ea întrebător, iar Emma rosti politicoasă:

– O caut pe domnișoara Rosie. Mi s-a spus că este chelneriță aici la bar.

Fața trandafirie se destinse, zâmbind larg și prietenos, deosebit de fermecător și firesc.

– Păi, ai găsit-o, iubito. Eu sunt Rosie. Cu ce-ți pot fi de folos, domnișoară?

Emma simți cum i se relaxează mădulele încordate și se trezi și ea zâmbind automat, răspunzând surâsului radios etalat de Rosie.

– Sunt o prietenă a lui Blackie O'Neill. Mi-a spus că vă pot lăsa un mesaj pentru el. Și că puteți să i-l transmiteți repede lui sau unchiului său Pat.

– Ehe! Da! se gândi Rosie, ascunzându-și o expresie plină de subînțeles.

Vasăzică, Blackie se ținea iar de pozne cu fetele! Păi, se pricepe fără îndoială să și le aleagă, își zise Rosie în sinea ei. Asta arată nemaipomenit. Rosie puse paharul și șervetul pe bar și spuse:

– Da, scumpo, pot să-i transmit un mesaj lui Blackie. Necazul e că nu-ți servește la nimic. Vezi tu, nu e la Leeds. A plecat ieri. Tocmai l-ai scăpat. Da, a plecat la Liverpool să ducă barca în Irlanda. Parcă mi-a zis ceva înainte de a pleca, că se duce să vadă un preot bătrân care e foarte bolnav sau pe moarte.

– Vai, Doamne, spuse Emma, întristându-se pe dată, ceea ce nu-i scăpă lui Rosie. Chelnerița maiestuoasă își întinse brațul dolofan, punându-și cu blândețe degetele grăsulii pe mâna Emmei.

– Te simți bine, drăguț? Am impresia că pareă ți-e rău. Ce zici de un coniac, sau un rom poate? Să știi că ți-ar prinde bine.

Emma clătină din cap, străduindu-se să-și potolească neliniștea care o cuprinsese.

– Nu, mulțumesc, domnișoară Rosie. Nu beau alcool, murmură ea. Posibilitatea ca Blackie să fie plecat nu-i trecuse nicio clipă prin minte. Era atât de tulburată, încât îi venea greu să vorbească.

– Atunci, ce-ai zice de un pahar bun de limonadă, continuă Rosie, uitându-se atentă la Emma. O să te înviorzeze puțin, fiindcă mi se pare că ești tare slăbită.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Rosie deschise o sticlă de limonadă și turnă într-un pahar. Emma nu voia să cheltuiască bani pe limonadă. Fiecare bănuț era valoros pentru ea și totuși, în același timp, nici nu voia s-o jignească pe Rosie, care era atât de bună și de prietenoasă.

– Mulțumesc, spuse Emma încetișor și își deschise poșeta. Cât costă, vă rog?

– Nu, fetițo, nu costă nimic. E în contul casei. Rosie face cinste, spuse ea, punându-i Emmei în față paharul umplut ochi. Haide, soarbe un pic. N-ai să mori, adăugă ea glumeț și răsă. Apoi chipul vesel deveni grav. Fata se făcuse albă ca varul și Rosie observă imediat că mâna mică cu mânușă albă croșetată tremura ridicând paharul.

– Arry, vino-ncoa! Adu-mi, te rog, un taburet din bodegă! strigă Rosie unuia dintre bărbații care stăteau în celălalt capăt al barului. Am impresia că domnișoara asta nu prea se ține pe picioare.

– S-a făcut, Rosie, spuse bărbatul pe care îl chema Harry. Se întoarse imediat, aducând un taburet înalt. Pofim, scumpo, stai jos frumos, zise el, zâmbindu-i călduros Emmei, înainte de a se întoarce lângă tovarășul lui.

– Mulțumesc. Emma se cocoță recunoscătoare pe taburet. Se simțea fără vlagă și capul i se învârtea de la vestea alarmantă pe care Rosie i-o dăduse despre Blackie.

Rosie stătea rezemată cu coatele de bar și se uita atentă la Emma, iar îngrijorarea i se citea pe fața care-și pierduse buna dispoziție de dinainte.

– Uite ce e, draguțo, știu că n-ar trebui să mă amestec, dar ai cumva necazuri? Am impresia că ești foarte necăjită.

Emma șovăi. Neîncrezătoare din fire, credea totodată cu convingere în vechiul proverb din nord: „Tăcerea e de aur“, de aceea nu-i venea să se destăinuie nimănui. Mintea îi lucra acum rapid, cu obișnuita ei istețime. Se afla într-un loc necunoscut. Un oraș enorm. Nu știa pe unde s-o apuce. Blackie fiind plecat în Irlanda nu mai avea cui să-i ceară ajutor. Și astfel, luă o hotărâre rapidă. Va avea încredere în Rosie, dar doar într-o oarecare măsură. De fapt, nu avea de ales. Dar mai întâi, trebuia să mai pună o întrebare de o importanță vitală. Îi susținu privirea lui Rosie și, în loc să-și verse necazurile, cum se aștepta probabil chelnerița, zise:

– Dar ce-i cu unchiul lui Blackie, Pat? N-aș putea să mă duc la el și să aflu poate când se întoarce Blackie? E aici, nu-i așa?

– Oh, da, draguțo. Blackie se întoarce în câteva săptămâni. A spus că a plecat pentru vreo două săptămâni. Dar nu ți-ar folosi prea mult dacă te-ai duce să-l vezi pe Pat. E la Doncaster cu o lucrare mare de construcții. Cred că-i plecat pentru o vreme.

Emma oftă privind țință la limonadă. Rosie așteptă răbdătoare, nevrând să pară iscoditoare, dar, murind de curiozitate, insistă:

– De ce nu-mi spui mie ce necazuri ai, iubito? Poate te pot ajuta.

După o clipă de șovăială, Emma zise:

– Da, am o problemă. Trebuie să găsesc un loc unde să stau. O pensiune. Poate mă puteți îndruma undeva, domnișoară Rosie. De aceea voiam să-l văd pe Blackie.

– Zău așa, fetițo, ce mă tot domnișorești atâta? Noi pe-aici nu prea ținem la etichetă. Toată lumea îmi spune Rosie. Rosie și atât. Dar ce-ar fi să-mi spui și tu cum te cheamă, dacă tot ești prietenă cu un prieten de-al meu.

Emma se gândi la tatăl ei și la faptul că s-ar putea s-o caute. Dar din bilețelul pe care i-l lăsase va crede că s-a dus la Bradford, și în plus nici nu știa nimic despre *Rățoiul Jegos*, sau despre numele de familie al lui Blackie. Era în siguranță.

– Mă cheamă Emma Harte, zise ea și adăugă, spre propria ei stupoare, doamna Harte.

Rosie făcu ochii mari.

– Păi, înseamnă că ești măritată? Întrebă ea, gândindu-se: Dar unde-i soțul? abținându-se însă să-și mai vâre nasul. Emma dădu din cap, simțind că pentru moment nu era în stare să mai spună altceva. Se surprinsese pe ea însăși mai mult decât o uimise pe Rosie.

– Ei bine, acum că ne cunoaștem cum trebuie, ca să zic așa, și că știu ce problemă ai, hai să trecem la miezul problemei. Deci cauți un loc unde să stai. Mmmmm. Ia să mă gândesc eu. Rosie se încruntă, cu o expresie gânditoare.

– Ce-ai zice de pensiunea unde stă și Blackie? N-aș putea merge și eu acolo? propuse Emma. Se simțea puțin mai calmă și gândea mai clar.

– Ei drăcie, nu, fetițo! exclamă Rosie atât de vehement, încât Emma tresări. Cum aș putea să las o tinerică drăguță ca

URDIS | *Welsh*
tine să se ducă acolo, în cocina aia nenorocită, lângă Leylands? E plin de huligani, zău așa. Nu, iubito, nu-i de tine acolo. Rosie se încruntă și reflectă în mod serios la această chestiune, vrând să-i fie fetei de ajutor. După o clipă își relua expresia veselă obișnuită și zâmbi: Gata, am găsit. Te poți duce la doamna Daniel. Închiriază camere la ea în casă. Nu e departe de aici. Ajungi imediat pe jos. Îți scriu adresa ei. Spune-i că te-a trimis Rosie de la *Rățoiul Jegos*. Acolo ai să fii în siguranță. E ea un pic cam țâfnoasă, doamna Daniel, asta, dar e destul de bună.

– Și cam cât costă o cameră acolo? întrebă Emma încetișor.
Rosie o privi cu atenție.

– N-ai destui gologani, iubito? o iscodi cu simpatie. Fata părea din nou vădit tulburată, iar consternarea ei pricinuită de absența lui Blackie fusese mai mult decât evidentă. Ce-a mai făcut oare fantele ăsta tinerel? se întrebă Rosie, uitându-se țință la Emma. Și totuși, fata i-a spus că e măritată. Dar îmi mai miroase și mie și a altceva decât ceea ce se vede, hotărî Rosie, perspicace.

Emma era conștientă de faptul că Rosie o studia cu atenție. Își dresе glasul și își luă un aer calm.

– Oh, ba da, am câteva lire, spuse ea, cu convingere, strângând, fără să-și dea seama, și mai tare poșeta pe care n-o lăsase din mâini de când plecase de la Fairley, devreme, în acea dimineață. Avea acolo toți bănuții și cele câteva bijuterii. Rosie îi adresă Emmei un zâmbet liniștitor.

– Păi, atunci, nu-i chiar așa de rău, ce zici? Iar doamna Daniel e corectă și cinstită. N-o să te jupoaie de bani. Cred că o să-ți ceară câțiva șilingi pe săptămână pentru o cameră. Nu cred că intră aici și mâncarea. Dar poți să-ți cumperi și singură. La capătul străzii ei e o prăvălie cu pește și carne și tot timpul se învârte pe lângă casa ei un om cu căruța care vinde vrute și nevrute de mâncare.

– O să mă descurc eu, zise Emma, înghițind din nou cu greu. În ultimele zile, îi venea greață numai când se gândea la

mâncare. Greața pe care o avea dimineața o ținea uneori toată ziua. Spuse: Rosie, îți sunt recunoscătoare pentru ajutor. Zău că da. Și sunt convinsă că la doamna Daniel camera o să fie minunată.

– Da, iubito, așa e. Și e o persoană curată și onestă. Uite, stai jos și odihnește-te. Mă duc în salonul din spate și am să aduc o bucățică de hârtie să-ți scriu adresa doamnei Daniel. Rosie se opri și adăugă: N-ai mai fost pe la Leeds, nu-i așa, Emma?

– Așa-i, Rosie.

– Atunci o să-ți scriu exact cum ajungi acolo. Vin într-o clipită.

– Mulțumesc, Rosie, ești tare draguță.

Rosie se îndreptă repede spre salon, prin cap umblându-i tot felul de gânduri. Îi plăcea mult de fata asta care apăruse așa, din senin. La drept vorbind, o intrigă. Emma Harte avea – Rosie se opri în mijlocul salonului, căutând cuvântul potrivit pentru a o descrie pe Emma. Prestanță! Da, asta era. Și arăta și bine. Ce față avea! se gândi Rosie, minunându-se de-a binelea. Păi, nu mai văzuse niciodată o față atât de frapantă. O adevărată frumusețe, chiar dacă era un alt fel de frumusețe. Oarecum neobișnuită. „Nu-i o fată simplă sau o fetișcană din clasa muncitoare. Mai mult ca sigur!“ declară Rosie cu voce tare în încăperea goală. Rosie Miller, care considera că se pricepe bine la oameni, din moment ce în cârciumă venea în contact cu tot felul de indivizi, de categorii sociale diferite, știa că pe ea nimeni n-o putea păcăli. Da, da, e o adevărată doamnă, decise Rosie. De pildă, felul în care vorbea Emma. Limbajul ei nu avea nicio urmă de dialect sau de regionalisme, iar în vocea ei cultivată nu se simțea decât un vag accent, tipic regiunii Yorkshire. Dar nu numai atât, mai erau apoi ținuta și comportarea ei. Ce înseamnă educația, își zise Rosie. Și hainele ei, se gândi chelnerița, în timp ce scotocea după o bucată de hârtie și un creion. Ei da, rochia neagră era un pic cam demodată, dar era făcută din material bun și croită elegant. Iar pălăria crem era clar din mătase